

ATOMII

(ED. HARAUCOURT)

Si nu era nimic, de cât neant și noapte.
Nimic nu 'nvedera c'ar fi'nceput o lume ;
Căci fără formă, fără viață fără șoapte,
Toți germenii plutiau în umbră, fără nume.

Un frig uscat steriliza văzduhuri fine ;
Esența vieții și-a motivelor izvoare
Dormiau adânc și greu în haosuri divine,
Iar Spiritul plutia în aburi, la'ntâmplare.

Și'n infinita cerului incremenire
Sfios luci lumina unei raze-ascunse...
Căci se văzur'atomii și-au simțit iubire
Și din săruturi molecula se născuse.

Privind mirat la mii de'nperecheri ciudate,
Ce clocotiau în largu 'ntinsului abis,
Mut, Spiritul zări, pe fonduri depărtate,
Cum infimi embrioni se 'nbrațișau ca'n vis.

Incet de tot, dar cu sforțări scânteietoare,
În lung și'n larg brăzdau acum nemărginirea ;
Ei s'au roșit de veșnica frecare ;
Amorul nesperat le tot cioplia simțirea.

Și iată aștri'n slăvi. Ce dimineți sublime !
Ce cald'afinitate de vieți și forme !
Iar sorii sboară pe orbite'n înălțime
Târând în urma lor planetele enorme.

Involburări de foc străbat nemărginirea ;
Rotunde sfere merg pe-orbitele rotunde,
Mereu scuipând vulcanic viața'n toată firea
Prin scoarța lor crăpată de iubiri fecunde.

În urmă elementele se limpeziră ;
Cu plante și cu stânci s'acoperi pământul;
Cu aer umed aștrii toți se'nvăluiră
Iar mările albastre-și începură cântul.

Și-atunci, în mijlocul cel ordonat al firii,
Atribuindu-și Lui mărețele victorii,
Veni Ființa, capo-d'opera naturii,
Si cerul tremură, ne-având părtaș la gloriu !...

MIHAIL PRICOPIE
